

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/7/2017
Identifikačné číslo spisu: 1015200940
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Příbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015200940.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v právnej veci navrhovateľky: Mgr. P. J.Á., bytom M. B. XX, Q., proti odporkyni: 4. disciplinárna komisia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova č. 2, Bratislava, za účasti: Krajská prokurátorka v Bratislave, so sídlom Vajnorská 47, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. XV/6 Spr 9/14/1000-160 zo dňa 21. apríla 2015 v spojení s opravným uznesením č. XV/6 Spr 11/14/1000-209 zo dňa 23. júla 2015, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Sp/51/2015-63 zo dňa 31. mája 2017 v časti výroku 1/, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Sp/51/2015-63 zo dňa 31. mája 2017 v napadnutej časti výroku 1/ z r u š u je a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 4Sp/51/2015-63 zo dňa 31.05.2017 napadnuté rozhodnutie odporkyne č. XV/6 Spr 9/14/1000-160 zo dňa 21.04.2015, v spojení s opravným uznesením č. XV/6 Spr 11/14/1000-209 zo dňa 23.07.2015:

- potvrdil podľa § 250q ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) v napadnutých bodoch 1/, 2/, 3/ výroku, ktorým bola navrhovateľka uznaná vinnou, že v postavení prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava IV. pri výkone dozoru nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní konala so značnými prietiahmi;

- zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. vo výroku o uložení disciplinárneho opatrenia a v tejto časti vec vrátil odporkyni na ďalšie konanie.

O trovách navrhovateľky krajský súd rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutím č. XV/6 Spr 9/14/1000-160 zo dňa 21.04.2015, v spojení s opravným uznesením č. XV/6 Spr 11/14/1000-209 zo dňa 23.07.2015, odporkyňa podľa § 188 písm. a) a § 26 ods. 1 písm. a/, b/, c/ zákona č. 154/2001 Z.z. o prokurátoroch a právnych čakateloch prokuratúry (ďalej len „zákon č. 154/2001 Z.z.“), v spojení s § 17 ods. 2 písm. a/ zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre (ďalej len „zákon č. 153/2001 Z.z.“) uznala navrhovateľku v časti bodu 1/ a v bodoch 2/ až 7/ návrhu

disciplinárnej komisie vinnou zo spáchania disciplinárneho previnenia, ktorého sa mala dopustiť tým, že zavinene nesplnila alebo porušila povinnosti prokurátora, konkrétne:

1) v trestnej veci, vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV. pod sp.zn. 1Pv 339/10 pri výkone dozoru prokurátora nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní konala so značnými priet'ahmi, keď:

- sťažnosti obvinenej T. A., podanej dňa 07.10.2013 proti uzneseniu vyšetrovateľa o pribratí znalca JUDr. Mgr. R. B., PhD. zo dňa 24.09.2013, rozhodla podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku až dňa 06.12.2013,

- sťažnosti obvinenej T. A., podanej proti uzneseniu vyšetrovateľa o pribratí znalca MUDr. I. J., PhD. zo dňa 27.09.2013, podanej dňa 07.10.2013, rozhodla podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku až dňa 09.12.2013,

- sťažnosti obvinenej T. A. zo dňa 01.10.2013, podanej proti opravnému uzneseniu vyšetrovateľa zo dňa 07.09.2013, vydanému k uzneseniu o pribratí znalkyne MUDr. P. zo dňa 11.09.2013 rozhodla podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku až dňa 06.12.2013,

- rozhodnutie vyšetrovateľa o vylúčení znalkyne MUDr. P. zo dňa 26.09.2013, na základe sťažnosti obvinenej T. A. zo dňa 07.10.2013 zrušila podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku. až dňa 09.12.2013;

2) v trestnej veci, vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV. pod sp zn. 1Pv 703/11, v ktorej bolo trestné stíhanie začaté dňa 12.09.2011, po tom, ako Okresný súd Bratislava IV dňa 20.11.2013 oznámil prokuratúre lokalizáciu obvineného D. S. v Českej republike na základe zistení Národnej ústredne SIRENE a žiadal informáciu, či nebude podaný návrh na zrušenie predtým vydaného príkazu na zatknutie a zároveň návrh na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu, navrhovateľka súdu žiadnu informáciu nepodala a až do dňa 25.03.2014, kedy zastupujúci prokurátor uložil vyšetrovateľovi písomný pokyn na preverenie pobytu obvineného v Českej republike a v Rakúsku, zostala vo veci absolútne nečinná aj napriek tomu, že odo dňa 20.11.2012 mala vedomosť o pobyte obvineného v Českej republike, nevykonala vo veci žiadne úkony na zabezpečenie jeho prítomnosti pre účely trestného konania;

3) v trestnej veci vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV. pod sp.zn. 2Pv 523/10, v ktorej bolo trestné stíhanie začaté dňa 14.09.2009, napriek tomu, že z Okresného súdu Bratislava IV. v dňoch 17.04.2012, 16.01.2013 a 09.12.2013 obdržala opakované správy, zaslané okresnému súdu z Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II. a získané cestou Úradu pre medzinárodnú spoluprácu Prezídia Policajného zboru Bratislava od Národnej ústredne INTERPOL-u Canberra (Austrália), že obvinený L. N. sa nachádza v Austrálii, až dňa 17.12.2013, po v poradí už tretej správe zo súdu, predložila na Krajskú prokuratúru Bratislava a na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky žiadosť o súhlas na vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu, ktorý bol následne Okresným súdom Bratislava IV. vydaný dňa 24.02.2014.

V ďalších bodoch 4) - 7) uznala odporkyňa navrhovateľku vinnou zo spáchania totožného disciplinárneho previnenia v trestných veciach, vedených na Okresnej prokuratúre Bratislava IV pod sp.zn. 1Pv 110/12, 1Pv 146/13, 1Pv 573/11 a 1Pv 505/11.

3. Za spáchanie uvedených disciplinárnych previnení odporkyňa uložila navrhovateľke disciplinárne opatrenie podľa § 189 ods. 1 písm. c/ zákona č. 154/2001 Z.z. - zníženie základného platu o 10% na dva mesiace.

4. Odporkyňa súčasne konanie o časti návrhu na začatie disciplinárneho konania pod bodom 1/ vo veci vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV. pod sp.zn. 1Pv 339/10 zastavila, pretože disciplinárne konanie sa stalo neprípustným a v časti návrhu na začatie disciplinárneho konania pod bodom 1/ vo veci vedenej pod sp.zn. 1Pv 339/10 navrhovateľku oslobodila, pretože navrhovateľka sa disciplinárneho previnenia nedopustila.

5. Navrhovateľka podala proti bodom 1/, 2/, 3/ tohto rozhodnutia opravný prostriedok, ktorým sa domáhala zastavenia disciplinárneho konania v bode 1/, resp. oslobodenia spod návrhu na začatie disciplinárneho konania. V bodoch 2/ a 3/ navrhla svoje oslobodenie spod tohto návrhu. Pri ukladaní disciplinárneho opatrenia za zvýšené body žiadala prihliadať na všetky kritéria uvedené v § 191 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z.z. a konštantnú rozhodovaciu činnosť disciplinárnych komisií generálnej prokuratúry.

6. Krajský súd vyhodnotil námietky navrhovateľky týkajúce sa bodu 1/ - t.j. trestnej veci, vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV. pod sp.zn. 1Pv 339/10 ako nedôvodné. K námietke navrhovateľky, podľa ktorej nemohla rozhodnúť o podaných sťažnostiach obvinenej z dôvodu, že musela vyčkat' na právoplatnosť svojho uznesenia, ktorým rozhodla, že nie je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania krajský súd poukázal na uznesenie č.k.: 1Pv 339/10-52 zo dňa 15.10.2013 a uviedol, že Okresnej prokuratúre Bratislava IV boli dňa 10.10.2013 doručené sťažnosti obvinenej, súčasťou ktorých bola aj námietka zaujatosti voči dozorujúcej prokurátorke - navrhovateľke. Navrhovateľka o vznesených námietkach rozhodla uznesením zo dňa 15.10.2013 tak, že nie je vylúčená z vykonávaných úkonov trestného konania. Ako to vyplýva z poučenia nachádzajúcim sa v označenom uznesení, predovšetkým však z obsahu § 32 ods. 4 Trestného poriadku prípadne podaná sťažnosť proti tomuto uzneseniu nemá odkladný účinok. (Predmetné uznesenie bolo doručené obvinenej dňa 22.10.2013 a SLC PARTNERS, s.r.o. dňa 24.10.2013.) Krajský súd vyslovil názor, že navrhovateľka po vydaní svojho uznesenia č.k.: 1Pv 339/10-52 zo dňa 15.10.2013 mohla a mala rozhodnúť vo veciach sťažností, podaných obvinenou voči napadnutým uzneseniam a to v lehote 10 pracovných dní v zmysle pokynu krajského prokurátora sp.zn. 1 Spr 2021/2004 zo dňa 27.09.2004. O podaných sťažnostiach navrhovateľka však rozhodla až uzneseniami zo dňa 06.12.2013, resp. 09.12.2013. Nemusela teda vyčkat' na právoplatnosť svojho rozhodnutia zo dňa 15.10.2013. Ak by však podľa právneho názoru navrhovateľky (vysloveného v podanom návrhu) bolo potrebné vyčkat' na právoplatnosť uznesenia (ktorý právny názor je v priamom rozpore s poučením, obsiahnutom na navrhovateľkou vydanom uznesení z 15.10.2013), i v takom prípade by predmetné uznesenia boli vydané po uplynutí lehoty, stanovenej pokynom krajského prokurátora sp.zn. 1 Spr 2021/2004 zo dňa 27.09.2004. S poukazom na uvedené krajský súd túto námietku navrhovateľky posúdil ako nedôvodnú.

7. Navrhovateľka ďalej namietala, že za všetky skutky, ktoré sú jej kladené za vinu v napadnutom bode 1/ rozhodnutia bola už raz disciplinárne postihnutá, a to písomným napomenutím Krajskej prokurátorky v Bratislave sp.zn. 1/1 Spr. 112/14/1100-1 zo dňa 17.03.2014. Ani túto námietku krajský súd nevyhodnotil ako dôvodnú. Uviedol, že z obsahu písomného napomenutia zo dňa 17.3.2014, udeleného krajskou prokurátorkou navrhovateľke, vyplýva, že toto napomenutie bolo udelené v konaní sp.zn.: 1Pn 310/08 (teda nie v konaní sp.zn.: 1Pv 339/10) z dôvodu nesprávneho akceptovania uznesenia vyšetrovateľa o pribratí iba jedného znalca (v súvislosti s vyšetrením duševného stavu obvinenej) a tiež v súvislosti s tým, že navrhovateľka nezákonne postupovala pri rozhodovaní o sťažnosti obvinenej T. A. proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Je teda zjavné, že písomné napomenutie bolo navrhovateľke udelené za iné skutky ako sú skutky, za ktoré bola v bode 1/ napadnutého rozhodnutia uznaná vinnou.

8. Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj námietku navrhovateľky, týkajúcu sa bodu 2/ - t.j. trestnej veci, vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV pod sp.zn. 1Pv 703/11, keď podľa navrhovateľky neboli splnené zákonné podmienky na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu, pričom splnenie týchto podmienok nevyplývalo ani zo správ príslušných orgánov, ani zo súvisiacich okolností. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že z ustanovení zákona o európskom zatýkacom rozkaze vyplýva, že európsky zatýkací rozkaz vydáva v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie. V súvislosti s tým teda sudcovi pre prípravné konanie prislúcha rozhodnúť, či sú splnené podmienky pre jeho vydanie. Ako to vyplýva z dozorového spisu 1Pv 703/11, dňa 16.08.2012 bol príslušným sudcom vydaný príkaz na zatknutie obvineného D. S.. Dňa 20.11.2012 Okresný súd Bratislava IV oznámil Okresnej prokuratúre Bratislava IV lokalizáciu obvineného v Českej republike s tým, aby v predmetnej veci prokuratúra oznámila, či dôjde k odvolaniu príkazu na zatknutie, resp. či bude podaný návrh na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu. Predmetnú vec dozorovala navrhovateľka. V tejto veci navrhovateľka neurobila žiaden úkon. Aj podľa názoru krajského súdu, ktorý je zhodný s právnym

názorom odporkyne, v tejto veci boli splnené podmienky § 5 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze. Pokiaľ navrhovateľka dôvodila, že predpoklad zdržiavania sa obvineného v Českej republike zo správy o lokalizácii obvineného nevyplýval, tak podľa názoru krajského súdu takáto argumentácia navrhovateľky je nedôvodnou a účelovou. Podobne ako domnienka navrhovateľky, že informácia o lokalizácii obvineného indikovala záver, že obvinený bol v Českej republike len krátkodobo a náhodne. Ak bol pobyt obvineného v Českej republike preukázaný (ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z oznámenia SIRENE ČR, resp. Okresného súdu Bratislava IV), boli podľa názoru krajského súdu splnené predpoklady pre podanie návrhu na vydanie Európskeho zatýkacieho rozkazu. Teda odporkyňa vzniknutú situáciu vyhodnotila správne ak dospela k záveru, že takýmto konaním navrhovateľky došlo k zavinenému nesplneniu alebo porušeniu povinností prokurátora navrhovateľkou.

9. Krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku navrhovateľky, týkajúcu sa bodu 3/ - t.j. trestnej veci, vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV pod sp.zn. 2Pv 523/10, keď navrhovateľka tvrdila, že po preskúmaní podmienok na vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu dospela k záveru, že tento by bol nedôvodný a súdom neakceptovaný, pretože s ohľadom na závažnosť stíhaného skutku a druh trestu, ktorý je možné zaň uložiť by boli náklady spojené s realizáciou medzinárodného zatýkacieho rozkazu zjavne neprimerané verejnému záujmu na trestnom stíhaní takéhoto obvineného. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na obsah dozorového spisu sp.zn. 2Pv 523/10, z ktorého vyplýva, že sudkyňa pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava IV dňa 04.05.2011 vydala príkaz na zatknutie obvineného L. N.. V dňoch 17.04.2012, 16.01.2013, 23.10.2013 a 9.12.2013 boli Okresnej prokuratúre Bratislava IV. opakovane doručené správy o pobyte obvineného, podľa ktorých sa tento zdržiava v Austrálii. Navrhovateľka v predmetnej veci ostala nečinná. Až následne, dňa 17.12.2013 postúpila Krajskej prokuratúre v Bratislave (súčasne Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky) žiadosť o schválenie vydania medzinárodného zatýkacieho rozkazu na obvineného. Dňa 24.02.2014 bol medzinárodný zatýkací rozkaz príslušným sudcom pre prípravné konanie vydaný. Podľa názoru krajského súdu, v tomto prípade boli splnené predpoklady pre podanie návrhu na vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu na obvineného (§ 490 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného poriadku), ktorý sa dlhodobo zdržiaval v cudzine (v Austrálii). Nakoľko medzinárodný zatýkací rozkaz vydáva (v tomto prípade) sudca pre prípravné konanie, posúdenie všetkých okolností súvisiacich s jeho vydaním (splnenia zákonných predpokladov jeho vydania, vhodnosti, účelnosti, ekonomickej náročnosti prislúcha sudcovi pre prípravné konanie. Teda odporkyňa vzniknutú situáciu vyhodnotila správne ak dospela k záveru, že takýmto konaním navrhovateľky došlo k zavinenému nesplneniu alebo porušeniu povinností prokurátora navrhovateľkou.

10. Pretože námietky navrhovateľky, týkajúce sa uznania jej viny v bodoch 1/ - 3/ napadnutého rozhodnutia krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné, výrok o uznaní viny navrhovateľky zo spáchania disciplinárneho previnenia potvrdil ako správny a zákonný.

11. Navrhovateľka v podanom opravnom prostriedku namietala druh a výšku disciplinárneho opatrenia, ktoré jej bolo odporkyňou v napadnutom rozhodnutí uložené, pretože ho považovala za neprimerane prísne a nezohľadňujúce závažnosť disciplinárneho previnenia, jeho následky, mieru a formu zavinenia, okolnosti prípadov a doterajšie plnenie si služobných povinností, čo je v rozpore s ustanovením § 191 ods. 1 zákona č. 154/2001 Z.z., pričom aj s poukazom na stálu rozhodovaciu činnosť disciplinárnych komisií nepovažovala uložené disciplinárne opatrenie za adekvátne.

12. Krajský súd poukazujúc na ustanovenie § 216 zákona č. 154/2001 Z.z. a § 168 ods. 1 Trestného poriadku, mal za to, že odporkyňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia o uložení disciplinárneho opatrenia iba konštatovala, že pri jeho uložení zvažila všetky skutočnosti, pričom dospela k záveru, že toto disciplinárne opatrenie je primerané. Podľa názoru krajského súdu okrem všeobecných predpokladov odôvodnenia akéhokoľvek disciplinárneho opatrenia (viď vyššie uvedené) bolo úlohou odporkyne v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo práve zníženie platu o 10% na dva mesiace je opatrením, adekvátnym vo vzťahu ku spáchaniu disciplinárneho previnenia. Pretože odôvodnenie uloženia disciplinárneho opatrenia - zníženie základného platu o 10% na dva mesiace odporkyňa odôvodnila nedostatočným spôsobom, stal sa predmetný výrok nepreskúmateľným a preto ho krajský

súd podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. zrušil a vec v tejto časti vrátil odporkyňa na ďalšie konanie.

13. Proti tomuto rozsudku v časti výroku 1/ podala navrhovateľka odvolanie, ktorým sa domáhala, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Úvodom svojho odvolania navrhovateľka opätovne (tak ako v konaní pred krajským súdom) poukázala na to, že vo vzťahu k bodu 1. výrokovej časti napadnutého rozhodnutia odporkyňa v trestnej veci sp.zn. 1Pv 339/10 už bola právoplatne disciplinárne potrestaná písomným napomenutím a v súlade so zásadou „nie dvakrát v tej istej veci“ nemožno ju opätovne disciplinárne postihnúť v disciplinárnom konaní. Konštatovanie krajského súdu, že predchádzajúcim písomným napomenutím bola navrhovateľka postihnutá za iné skutky, ako sú skutky, ktoré sú predmetom tohto bodu 1. disciplinárneho konania je podľa navrhovateľky nesprávne, skresľujúce a odporujúce samotnému obsahu predchádzajúceho písomného napomenutia. Mala za to, že v predchádzajúcom písomnom napomenutí sa jednoznačne uvádzajú konania, ktoré sa jej kladú za vinu, a to celkovo tri oblasti resp. tri skutky, a to, že v tejto trestnej veci nesprávne akceptovala uznesenie o pribratí iba jedného znalca, nezákonne postupovala pri rozhodovaní o sťažnosti obvinenej zo dňa 07.04.2011, výkon dozoru možno zo strany navrhovateľky hodnotiť ako nezákonný, ale aj vykonaný so značnými priet'ahmi. Krajský súd teda nesprávne uviedol, že písomné napomenutie bolo udelené za iné skutky, aké boli predmetom tohto disciplinárneho konania. To znamená, že navrhovateľka nebola postihnutá len za postup súvisiaci s akceptovaním uznesenia o pribratí znalca MUDr. B. P. zo dňa 11.09.2013, resp. s rozhodovaním o sťažnosti obvinenej proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ale bola postihnutá za celú jej činnosť prokurátora pri výkone dozoru v tejto trestnej veci, vykonávanú do dňa udelenia predmetného napomenutia, vrátane tých konaní, za ktoré ju odporkyňa opätovne uznala vinnú. Navrhovateľka taktiež zotrvala na svojich vyjadreniach, týkajúcich sa dôvodov, prečo po podanej námietke zaujatosti konala v predmetných časových súvislostiach, čo však nemožno hodnotiť ako disciplinárne previnenie z dôvodov, ktoré už podrobnejšie uviedla vo svojom opravnom prostriedku. Pokiaľ ide o ostatné sťažnosti obvinenej, tak ako je uvedené v návrhu na začatie disciplinárneho konania, je pravdou, že tieto boli na prokuratúru doručené dňa 10.10.2013 a že o nich bolo rozhodnuté dňa 06.12.2013, resp. dňa 09.12.2013. Podľa navrhovateľky nešlo však o zavinené priet'ahy z jej strany. Obsahom podaných sťažností obvinenej bola totiž aj námietka zaujatosti voči jej osobe a preto najskôr rozhodovala o tom, či je alebo nie je zaujatá a vydala uznesenie sp.zn. 1Pv 339/10-52 zo dňa 15.10.2013, ktorým sa navrhovateľka nevyľúčila z vykonávania úkonov trestného konania. O podaných sťažnostiach preto navrhovateľka nemohla rozhodovať z objektívnych dôvodov, pričom s rozhodovaním o sťažnostiach čakala až do doby, kým uznesenie o jej nevyľúčení nadobudne právoplatnosť. Až po doručení a vyčkani, či nebude voči tomuto uzneseniu podaná sťažnosť, mohla navrhovateľka objektívne rozhodovať o podaných sťažnostiach. V tejto súvislosti dala do pozornosti, že predmetný pokyn prokurátora upravujúci lehotu na rozhodnutie o sťažnosti nerieši procesnú situáciu, ak je voči prokurátorovi vznesená námietka zaujatosti a preto jej nemožno klásť za vinu porušenie tohto pokynu.

14. Navrhovateľka sa nestotožnila ani s právnym názorom krajského súdu vysloveným vo vzťahu k bodu 2. napadnutého rozhodnutia (sp.zn. 1Pv 703/11) odporkyňa, keď uviedol, že aj podľa jeho názoru boli splnené podmienky podľa § 5 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze a názor navrhovateľky (že predpoklad zdržiavania sa obvineného v Českej republike zo správy a lokalizácii obvineného nevyplýval) považoval za účelový a bezdôvodný. V tejto spojitosti uviedla, že jej povinnosťou nebolo automaticky podať návrh na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu, ale objektívne a nestranné vyhodnotiť príslušné podklady a následne zistiť, či je možné na ich základe podať návrh na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu. Uvedené navrhovateľka aj vykonala a to svedomite, nestranné, bez priet'ahov a objektívne s prihliadnutím na všetky rozhodné okolnosti. Mala za to, že na základe dostupných podkladov preto dospela k dôvodnému záveru, že návrh na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu bol nedôvodný a predčasný a preto nebolo jej povinnosťou takýto návrh podávať. Ďalej vyslovila a rozviedla názor, že úlohou prokurátora nie je, aby každý jeho podnet či návrh policajta, o ktorom prináleží rozhodovať súdu, automaticky predložil súdu na rozhodnutie.

15. K záveru krajského súdu týkajúceho sa bodu 3. (sp.zn. 2Pv523/10), keď konštatoval, že aj podľa jeho názoru boli splnené predpoklady pre podanie návrhu na vydanie medzinárodného zatýkacieho

rozkazu (§ 490 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného poriadku) a sudca pre prípravné konanie posudzuje všetky okolnosti súvisiace s jeho vydaním (vhodnosť, účelnosť, ekonomická náročnosť) uviedla, že priebežne brala na vedomie správy Okresného súdu Bratislava IV o pobyte obvineného v Austrálii, no predmetné správy vyhodnotila ako nedôvodné na podanie návrhu na vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu. Nakoľko ide o špecializovanú oblasť právneho styku s cudzinou, pričom obdobné prípady v praxi sa vyskytujú zriedkavo, je riešenie tejto problematiky často vecou právnej úvahy, podloženej najmä praktickými skúsenosťami. Aj v tomto prípade navrhovateľka uviedla, že jej povinnosťou nebolo automaticky podať žiadosť o súhlas s vydaním medzinárodného zatýkacieho rozkazu, ale objektívne a nestranne vyhodnotiť príslušné podklady a následne zistiť, či na ich základe je možné požiadať o vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu. Mala za to, že na základe dostupných podkladov preto dospela k dôvodnému záveru, že návrh na vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu bol nedôvodný a predčasný a preto nebolo jej povinnosťou takýto návrh podávať. Ďalej zopakovala, že úlohou prokurátora nie je, aby každý jeho podnet či návrh policajta, o ktorom prináleží rozhodovať súdu, automaticky predložil súdu na rozhodnutie.

16. Krajská prokurátorka vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedla, že predmetné odvolanie je nedôvodné a rozsudok krajského súdu v napadnutej časti považuje za vecne správny a zákonný. Podané odvolanie je v podstatnej časti totožné s opravným prostriedkom, ktorý navrhovateľka podala proti napadnutému rozhodnutiu odporkyne. Odvolaním napadnutý výrok 1/ rozsudku krajského súdu preto navrhla potvrdiť.

17. Vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľky podala aj odporkyňa, ktorá sa v ňom stotožnila s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a zotrvala na všetkých svojich vyjadreniach, ktoré podala vo veci a preto žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

18. Podľa § 492 ods. 1 zákona NR SR č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

19. Podľa § 492 ods. 2 S.s.p. odvolacie konania podľa piatej časti O.s.p. začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. a § 492 ods. 1, 2 S.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu v napadnutej časti výroku 1/, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania navrhovateľky (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p. a § 492 ods. 1, 2 S.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p. a § 492 ods. 1, 2 S.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

21. Odvolací súd preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporkyne a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v opravnom prostriedku navrhovateľky a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne.

22. Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu v časti výroku 1/, ktorým napadnuté rozhodnutie odporkyne č. XV/6 Spr 9/14/1000-160 zo dňa 21.04.2015, v spojení s opravným uznesením č. XV/6 Spr 11/14/1000-209 zo dňa 23.07.2015 potvrdil v napadnutých bodoch 1/, 2/, 3/ výroku, ktorým odporkyňa podľa § 188 písm. a/ a § 26 ods. 1 písm. a/, b/, c/ zákona č. 154/2001 Z.z., v spojení s § 17 ods. 2 písm. a/ zákona č. 153/2001 Z.z. uznala navrhovateľku vinnou zo spáchania disciplinárneho previnenia popísaného v bode 2 tohto uznesenia.

23. Podľa § 26 ods. 1 písm. a/, b/, c/ zákona č. 154/2001 Z.z. prokurátor je povinný, a) plniť povinnosti, ktoré mu vyplývajú z Ústavy Slovenskej republiky, z ústavných zákonov, zo zákonov a z ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, ako aj úlohy a pokyny uložené nadriadeným

prokurátorom, ak bol s nimi riadne oboznámený; splnenie pokynu je prokurátor povinný odmietnuť, ak by jeho splnením spáchal trestný čin, priestupok, iný správny delikt alebo disciplinárne previnenie, b) chrániť verejný záujem a slúžiť verejnému záujmu, c) vykonávať svoje služobné povinnosti svedomite, nestranne a bez prietáhov.

24. Podľa § 188 písm. a/ citovaného zákona disciplinárnym previnením je zavinené nesplnenie alebo porušenie povinností prokurátora.

25. Podľa § 216 cit. zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, na disciplinárne konanie sa primerane vzťahuje osobitný zákon (zákon č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok).

26. Podľa § 5 ods. 1, 2, 3 zákona č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze, ak existuje predpoklad, že by sa obvinený mohol zdržiavať alebo sa zdržiava v inom členskom štáte a je potrebné ho vyžiadať, vydá vo vzťahu k nemu predseda senátu alebo sudca príslušného súdu európsky zatýkací rozkaz. V prípravnom konaní vydá európsky zatýkací rozkaz na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie. Európsky zatýkací rozkaz podľa odseku 1 možno vydať, ak je vo vzťahu k obvinenému pre rovnaký skutok vydaný príkaz na zatknutie, medzinárodný zatýkací rozkaz alebo rozhodnutie, ktorým bol právoplatne a vykonateľne uložený trest odňatia slobody. Súd európsky zatýkací rozkaz nevydá, ak je pred jeho vydaním zrejmé, že by vyžiadanim z cudziny bola osoba, o ktorej vydanie ide, spôsobená ujma neprimeraná významu trestného konania alebo následkom trestného činu.

27. Podľa § 490 ods. 1 Trestného poriadku, ak sa obvinený zdržiava v cudzine a ak je potrebné ho vyžiadať, vydá proti nemu predseda senátu príslušného súdu zatýkací rozkaz (ďalej len „medzinárodný zatýkací rozkaz“). V prípravnom konaní vydá sudca pre prípravné konanie medzinárodný zatýkací rozkaz na návrh prokurátora. Vo vykonávacom konaní môže vydať medzinárodný zatýkací rozkaz aj predseda senátu nadriadeného súdu, ak je potrebné odsúdeného vyžiadať z cudziny v čase po prijatí rozhodnutia, ktorým bol právoplatne a vykonateľne uložený trest odňatia slobody do vrátenia spisu prvostupňovému súdu. Medzinárodný zatýkací rozkaz má na území Slovenskej republiky rovnaké účinky ako príkaz na zatknutie.

28. Odvolací súd sa primárne zaoberal námietkou navrhovateľky, ktorú opakovane uplatňovala tak v opravnom prostriedku proti napadnutému rozhodnutiu odporkyne ako i v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, keď namietala, že vo vzťahu k bodu 1. výrokovej časti napadnutého rozhodnutia odporkyne v trestnej veci sp.zn. 1Pv 339/10 už bola právoplatne disciplinárne potrestaná písomným napomenutím, a v súlade so zásadou „nie dvakrát v tej istej veci“ nemožno ju opätovne disciplinárne postihnúť v disciplinárnom konaní.

29. Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že zásada ne bis in idem predstavuje garanciu nebyť opakovane stíhaný a sankcionovaný za totožný skutok. Skutočnosť, že táto zásada ustanovená v čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) sa nevzťahuje len na trestné konania v zmysle Trestného poriadku, ale aj na tie druhy správnych konaní (a teda aj disciplinárnych konaní), ktoré majú trestnoprávny charakter, je dobre známa. Predmetné ustanovenie znie: „Nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu.“ Na uplatnenie zásady ne bis in idem je potrebné naplnenie predpokladov, ktoré sa týkajú tak prvku bis, ako aj prvku idem. Judikatúra EŠLP po zložitom vývoji dospela k záveru (vo veci Sergej Zolotuchin proti Ruskej federácii z 10. februára. 2009, č. 14939/03, ods. 81.), že prvok idem je nevyhnutné chápať v intenciách totožnosti skutku, teda nie totožnosti právnej kvalifikácie, pretože taký výklad by opäť zužoval rozsah práv garantovaných dohovorom.

30. Odvolací súd zaoberajúc sa vyššie uplatnenou námietkou navrhovateľky zistil, že obsahom pripojeného administratívneho spisu odporkyne je okrem iného aj Písomné napomenutie Krajskej prokuratúry Bratislava sp.zn. 1/1 Spr 112/14/1100-1 zo dňa 17.03.2014, ktoré bolo uložené navrhovateľke podľa § 191 ods. 2 zákona č. 154/2001 Z.z. Z uvedeného napomenutia vyplýva, že bolo uložené pre nedostatky pri plnení služobných úloh, ktorých sa navrhovateľka dopustila vo veci obvinenej

T. A. vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV pod sp.zn. 1Pn 310/08. Taktiež je z neho zrejmé, že bolo vydané z dôvodu nesprávneho akceptovania uznesenia vyšetrovateľa o pribratí iba jedného znalca (vo vzťahu k vyšetreniu duševného stavu obvinenej) a tiež v súvislosti s tým, že navrhovateľka nezákonne postupovala pri rozhodovaní o sťažnosti obvinenej T. A. proti uzneseniu o vznesení obvinenia.

31. Porovnaním totožnosti skutkov kladených navrhovateľke za vinu v bode 1. napadnutého rozhodnutia s uvedeným napomenutím je podľa názoru odvolacieho súdu evidentné, že v prejednávanej veci bola navrhovateľka postihnutá za rôzne skutky. Napriek tomu, že v oboch prípadoch bol navrhovateľke vytýkaný výkon dozoru ako nezákonný, vykonaný so značnými prietáhmi a nesvedomite (t.j. aj z dôvodov ktoré jej boli vytýkané v predmetnej veci), nešlo o vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti viažuce sa k rovnakým skutkom, keďže napomenutie zo dňa 17.03.2014 sa týkalo iného konania a iných procesných pochybení navrhovateľky pri výkone prokurátorského dozoru ako tomu bolo v konaní vedenom pod sp.zn.: 1Pv 339/10). Odvolací súd preto s poukazom na uvedené vyhodnotil záver krajského súdu v súvislosti s námietkou navrhovateľky týkajúcej sa porušenia zásady „nie dvakrát v tej istej veci“ I ako vecne správny, zrozumiteľný a majúci oporu v administratívnom spise.

32. Ďalšou námietkou, ktorou navrhovateľka namietala nezákonnosť rozhodnutia odporkyne bola námietka vo vzťahu k bodu 2. napadnutého rozhodnutia (sp.zn. 1Pv 703/11) odporkyne, keď uviedla, že jej povinnosťou nebolo automaticky podať návrh na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu, ale objektívne a nestranné vyhodnotiť príslušné podklady a následne zistiť, či je možné na ich základe podať návrh na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu. Podotkla, že úlohou prokurátora nie je, aby každý jeho podnet či návrh policajta, o ktorom prináleží rozhodovať súdu, automaticky predložil súdu na rozhodnutie.

33. Vo vzťahu k tejto námietke považoval odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že navrhovateľke bola kladená za vinu nečinnosť resp. pasivita a teda nevykonanie žiadnych procesných úkonov v trestnej veci, vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV pod sp.zn. 1Pv 703/11 a to na tom skutkovom základe, že Okresný súd Bratislava IV dňa 20.11.2013 oznámil prokuratúre lokalizáciu obvineného D. S. v Českej republike a žiadal informáciu, či nebude podaný návrh na zrušenie predtým vydaného príkazu na zatknutie a zároveň návrh na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu Navrhovateľka súdu žiadnu informáciu nepodala a nevykonala vo veci žiadne úkony na zabezpečenie jeho prítomnosti pre účely trestného konania napriek tomu, že odo dňa 20.11.2012 mala vedomosť o pobyte obvineného v Českej republike. Navrhovateľka tak nielenže nevykonala žiadne procesné úkony smerujúce k zabezpečeniu prítomnosti obvineného na účely trestného konania, ale ani žiadnym spôsobom nereagovala na dopyt okresného súdu k tejto skutočnosti. Pokiaľ ide o disciplinárne posúdenie tohto skutku navrhovateľky a jej právnu argumentáciu, ktorou poukazovala na to, že je na zväžení prokurátora, ktorý vychádzajúc z podkladov vždy zväží či sú splnené zákonné podmienky na podanie návrhu na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu, odvolací súd k tejto námietke uvádza, že z § 5 ods. 1, 2, 3 zákona č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkaní vyplýva, že ak existuje predpoklad, že by sa obvinený mohol zdržiavať alebo sa zdržiava v inom členskom štáte a je potrebné ho vyžiadať, vydá vo vzťahu k nemu predseda senátu alebo sudca príslušného súdu európsky zatýkací rozkaz. V prípravnom konaní vydá európsky zatýkací rozkaz na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že posúdenie splnenia zákonných podmienok na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu prináleží súdu resp. sudcovi pre prípravné konanie, ktorý rozhoduje na základe návrhu podaného prokurátorom. Pokiaľ teda prokurátor zistí skutočnosť nasvedčujúcu tomu, že sú splnené zákonom stanovené podmienky v zmysle § 5 cit. zákona je povinný takýto návrh podať, pričom o dôvodnosti tohto návrhu resp. o splnení zákonných podmienok rozhoduje súd. V predmetnej veci bolo nesporným, že navrhovateľka mala preukázateľne vedomosť o pobyte obvineného v cudzine - Českej republike no napriek, tomu odvolávajú sa na to, že nebolo jej povinnosťou podať takýto návrh a majú za to, že je výlučne na jej zväžení, vyhodnotení a právnom posúdení dôvodnosti podania návrhu zostala vo veci nečinná Odvolací súd neposporuje, že úlohou prokurátora, (a už vôbec jeho povinnosťou) nie je podávať každý návrh policajta súdu, keďže táto skutočnosť vyplýva už zo samotnej povahy výkonu prokurátorského dozoru vo vzťahu k prípravnému konaniu resp. konaniu pred začatím trestného stíhania. Je však potrebné uviesť, že úlohou prokurátora je vyhodnotiť takýto návrh a postupovať v

intenciách Trestného poriadku a brať na zreteľ aj ďalšie právne predpisy (v danom prípade zákon č. 154/2010 Z.z.) tak, aby sa dosiahol účel trestného konania. Samotná skutočnosť, že je na úvahe prokurátora, či takýto návrh podá alebo nie však nemožno vnímať ako jeho ľubovôľu.

34. Odvolací súd v tejto spojitosti poukazuje na to, že zákon č. 154/2010 Z.z. vyžaduje pred vydaním európskeho zatýkacieho rozkazu splnenie predpokladu, že by sa obvinený mohol zdržiavať alebo sa zdržiava v inom členskom štáte. Vzhľadom na to, že navrhovateľka mala k dispozícii informáciu o tom, že obvinený sa t.č. nachádzal v cudzine, bolo možné predpokladať, že zákonom stanovené podmienky na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu resp. na podanie takéhoto návrhu sú splnené. Uvedený postup bol podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnený aj tým, že dňa 16.08.2012 bol príslušným sudcom vydaný príkaz na zatknutie obvineného D. S.. Argumentácia navrhovateľky (o posudzovaní a vyhodnotení jednotlivých podkladov ako nedostatočných na podanie takéhoto návrhu) preto nemôže obstať.

35. Vyššie uvedené závery je podľa názoru najvyššieho súdu potrebné prevziať i vo vzťahu k bodu 3/ napadnutého rozhodnutia - t.j. trestnej veci, vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV pod sp.zn. 2Pv 523/10, keď dôvodnosť podania návrhu na vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu vyplývala z toho, že sudkyňa pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava IV dňa 04.05.2011 vydala príkaz na zatknutie obvineného, navrhovateľka mala preukázateľne vedomosť o mieste zdržiavania sa obvineného - L. N. v Austrálii a napokon Okresný súd Bratislava IV medzinárodný zatýkací rozkaz, vydal dňa 24.02.2014.

36. Odvolací súd vyhodnotil argumentáciu navrhovateľky vo vzťahu k bodom 2/ a 3/ napadnutého rozhodnutia odporkyne ako účelovú, keď navrhovateľka svoj postup odôvodňovala poukazom na vhodnosť, účelnosť, ekonomickú náročnosť vykonanie procesných úkonov v súvislosti so zabezpečením prítomnosti obvinených v trestnom konaní. Podľa názoru najvyššieho súdu odporkyňa ako i krajský súd tieto skutočnosti vyhodnotili správne ak dospeli k záveru, že takýmto konaním navrhovateľky došlo k zavinenému nesplneniu alebo porušeniu povinností prokurátora navrhovateľkou.

37. Vychádzajúc z dôvodov odvolania navrhovateľky však odvolací súd považoval za dôvodnú námietku týkajúcu sa bodu 1. napadnutého rozhodnutia, ktorou navrhovateľka namietala, že o podaných sťažnostiach obvinenej nemohla rozhodnúť s poukazom na to, že musela vyčkat' na právoplatnosť svojho uznesenia, ktorým rozhodla o tom, či je vylúčená z vykonávania úkonov v trestnom konaní. Odvolací súd z obsahu administratívneho spisu odporkyne zistil, že jednotlivé sťažnosti v trestnej veci, vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV pod sp.zn. 1Pv 339/10 boli doručené na okresnú prokuratúru dňa 10.10.2013, pričom navrhovateľka o týchto sťažnostiach rozhodla dňa 06.12.2013 resp. dňa 09.12.2013. Obsahom týchto sťažnosti bola aj námietka zaujatosti voči navrhovateľke a preto navrhovateľka primárne rozhodla uznesením sp.zn. 1Pv 339/10-52 zo dňa 15.10.2013 o tom, či v danej trestnej veci je alebo nie je vylúčená.

38. Odporkyňa svoje rozhodnutie o uložení disciplinárneho opatrenia vo vzťahu k bodu 1/ svojho rozhodnutia odôvodnila poukazom na ustanovenie § 188 písm. a/ a § 26 ods. 1 písm. a/, b/, c/ zákona č. 154/2001 Z.z. v spojení s § 17 ods. 2 písm. a/ zákona č. 153/2001 Z.z., keď uznala navrhovateľku vinnou zo spáchania disciplinárneho previnenia, ktorého sa mala dopustiť tým, že zavinené nesplnila alebo porušila povinnosti prokurátora, konkrétne v trestnej veci, vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV pod sp.zn. 1Pv 339/10 pri výkone dozoru prokurátora nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní konala so značnými prietahmi. Odporkyňa svoj záver o zavinenom konaní navrhovateľky majúcom za následok značné prietahy oprela o pokyn krajského prokurátora v Bratislave sp.zn. 1 Spr. 2021/2004 zo dňa 27.09.2004, ktorým krajský prokurátor uložil podriadeným prokurátorom, aby o sťažnostiach všetkých oprávnených osôb smerujúcim proti ostatným uzneseniam vyšetrovateľa a policajného orgánu rozhodli v lehote 10 pracovných dní odo dňa, keď im bol predložený vyšetrovací spis spolu so sťažnosťou a stanoviskom vyšetrovateľa alebo policajného orgánu k nej. Porovnávajúc vyššie popísanú procesnú situáciu navrhovateľky so znením pokynu je evidentné, že predmetný pokyn upravuje lehotu na rozhodnutie o sťažnosti bez toho, aby zohľadňoval aj možné

podanie námietky zaujatosti. Inými slovami skutok kladený navrhovateľke za vinu nemožno oprieť o pokyn, ktorý neprecizuje procesnú situáciu navrhovateľky. Postup v súlade s uvedeným pokynom v procesnej situácii navrhovateľky by mohol viesť k založeniu ďalšej nezákonnosti a to k rozhodovaniu vo veci vylúčenou osobou, ktorá skutočnosť by následne vyžadovala opätovne rozhodnutie vo veci nezaujatým prokurátorom, čím by nepochybne došlo taktiež k predĺženiu konania. Krajský súd ako i odporkyňa poukazovali na to, že navrhovateľka rozhodla o sťažnostiach po uplynutí lehoty i v prípade ak, by akceptovali výklad, že primárne je potrebné rozhodnúť o zaujatosti a následne o sťažnostiach. Odvolaciemu súdu však nie je zrejmé, na základe akých úvah dospel krajský súd k záveru o porušení povinnosti navrhovateľky rozhodnúť v lehote vyplývajúcej z pokynu a ako ustálil okamih zakladajúci plynutie tejto lehoty za tohto stavu, t.j. keď pokyn prokurátora neupravuje lehotu na rozhodnutie o sťažnosti, obsahom ktorej je i námietka zaujatosti. Odvolací súd v tejto spojitosti poukazuje i na to, že podanie námietky zaujatosti je objektívnou právnou skutočnosťou, ktorú navrhovateľka nemala možnosť ovplyvniť a preto za stavu, že pokyn prokurátora túto procesnú situáciu neprecizuje je potrebné skúmať, či navrhovateľka napriek tomu pri výkone dozoru prokurátora nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní konala so značnými priet'ahmi a či došlo k zavinenému porušeniu povinnosti tak, ako to upravuje § 188 písm. a/ zákona č 154/2001 Z.z..

39. Vzhľadom na to, že krajský súd vyššie uvedeným skutočnostiam v odôvodnení svojho rozsudku nevenoval pozornosť (vo vzťahu k bodu 1. napadnutého rozhodnutia len prevzal argumentáciu odporkyne), odvolací súd rozsudok krajského súdu v napadnutej časti podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.), v ktorom krajský súd po náležitom vysporiadaní sa s námietkami účastníkov vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie dostatočne podrobne a konkrétne odôvodní tak, aby bolo v súlade s ústavným právom na spravodlivé súdne konanie.

40. V novom rozhodnutí rozhodne krajský súd i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.).

41. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.